

Годишна цѣна за въ Цариград 7 сребарни петака, а за повън насѣкадъ 8 петака, по морска и Дунавска поща 10 петака. Шест мѣсечно съомоществованіе нѣма. Паритѣ напрѣд.

ГАЙДА

Сатирически Вѣстникъ за свѣтяваніе на Българитѣ.

Издава се на сѣки 15 дена.

Извѣстіе.

Съ този брой Гайдата та закованва втората година и ще слѣдува да се издава редовно на сѣки 15 дена. Настоятелитѣ ни трѣба колкото по скоро да ни извѣстят по колко листа да им пращаме, а въ сѣщото врѣме да ни спешитъ и паритѣ. На почак никою Гайда да не дават.

Цѣната на Гайдата остава и за напрѣд 8 петака сребърни за въ Турско, а за на сѣки на сѣкадъ 10 петака.

На настоятелитѣ удѣлями 5 на 0/0 от събираемото количество на спомоществованіята, но за това тѣ ще сѣ отвѣтствени за стойността на листоветѣ колкото ще им се испрашат.

Настоятелитѣ трѣба да ни испратят и имената на спомоществователитѣ да ги обнародваме и да ги знаемъ, но разумѣва се като платятъ; на спра челяка и въ поменик го не поменуватъ а не въ Вѣстникъ.

По желаніето на нѣкои от спомоществователитѣ и по други нѣкои причини Гайдата ще съдържавана напрѣд по нѣкои приказки и стихотворенія.

Цариград, 20 Юния 1864.

„Зафашаніето и искараніето на сѣка работа,“ казва Гръцкія Вѣстник Армонія „извършват го волята, голѣмата тѣзи нравственна сила, и рѣшителността, която е лостѣт или двигателът на волята. Когато тѣзи двѣтѣ сѣ дружно спослѣдуютъ, и най мѣжнитѣ работи ставатъ най лесни.“

„Колкото за първото,“ продължава речениия Вѣстникъ, „никой не може да забави природната наклонность на народа (гръцкія) къмъ общеполезнитѣ нѣща; липсува ни само второто, рѣшителността и поради тѣзи липса, между другитѣ нѣща лишени сме и от много...“

Тѣзи думи прѣдпоставя поменутія вѣстникъ като прѣдисловіе на онова що сторил да каже на свѣтѣт еднопороди за промишленитѣ съдружества или компании, върху

които ще да обърне той вниманіето им. Лоди да повторимъ и ний като сторихми да кажатъ единородни за послѣдната фаза на въпроса, която искаме да обърнемъ вниманіето им.

Черковния нашъ въпросъ излѣзва пакъ отъ рѣшитѣ на Гръцитѣ смачкан, оклопанъ и обезобразенъ до немай кѣдѣ повече. По свойственното тѣмъ безчеловѣчіе, тѣ както извадиха едно врѣме очитѣ на 15 хилене Българи, които имъ надидѣха въ рѣшитѣ, тѣи сега и на въпроса, като падна въ рѣшитѣ имъ, избалакаха му най подиръ очитѣ и го пушатъ. Нашиятѣ читателъи проумѣватъ сѣками че под очитѣ на въпроса разбирами ний народната наша черква въ Цариградъ, на която Гръцитѣ, за ослѣпеніе на въпроса, унищожаватъ наименованіето Българска Черква. — Българскій народъ нема и Българска Черква въ Цариградъ не трѣба да има. (!!) — Такъвъ припознаваніе на нашиятѣ правдини ни дрѣпнахъ Гръцитѣ, и такъвъ рѣшеніе за въпроса ни прѣдлагатъ!

Не само че ни най малко сумиѣние нѣмаме, но и положително можемъ да засвидѣтелствуваме, че отъ колкото вече милиони са броятъ Българитѣ, отъ най голѣмъ до най малкъ, отъ бѣлобрадитѣ до самитѣ меконекатни още дѣца, нѣма ни единъ когото да не интересува тозъ въпросъ, който да нѣма волижъ и желаніе да сѣ рѣши той въ полза на черковнитѣ наши правдини. Ще рече, че и ний имаме наклонностъ къмъ общеполезнитѣ дѣла, имаме воля, но другото дѣто го рѣкохми на волята доста рѣшителност, дѣто казва Армонія че го нѣматъ ужъ Гръцитѣ, у насъ имаме го?

Ний осѣтихми че сме лишени отъ нѣщо; познахми че сме обидени отъ Гръцката Патріаршія; показавми волижъ и желаніе да наваксами това лишеніе, но подирѣхми ли както трѣба съ лостѣтъ тѣзи наши волижъ, туй наше желаніе? Видиѣжъ като сѣ увѣрихми че нашето желаніе не е противно на черковнитѣ закони, и като вече по законенъ пътъ прѣдставихми нашиятѣ жалби и прошенія на Императорското Правителство, трѣба ли сега да сѣ отчайваме отъ ожесточеніето на Гръцитѣ? Тѣ сѣ показватъ рѣшителни въ отказваніето си да ни не устѣпятъ нищо, на това ний трѣба ли да та покажемъ нерѣшителни и да си останемъ пакъ тѣи да сѣ колебаѣми, да сѣ двоимъ и да сѣ чудимъ какво да правимъ? Тѣ сѣ рѣшени вече нищо

...а да са покажем перф-
...но ? Но то ще каже тогаз
...имами това от което сж нж
...а че рѣшеніето на този въпрос
...нтѣ. Тѣхното отказваніе прочее
...ба, но трѣба повече да ни насърчи
...повече и да са прилѣпим до Правител-
...имами възложили надѣждитѣ си и от
...вами. Нека Гърцитѣ са перят че нищо
...а запяват колкото могат да нж стѣпи-
...там дѣто сми направили първата крачка.
...желаніе, като ся облягами о Правителството
...незблема подпора, и като имами волята си под-
...достена съ рѣшителностъ та да са невдавами на Гръцкія
...натиек, ній ще сполучим и ще благославямы честити тѣ
...дни на Негово Императорско Величество Милостивія наш
...Господар Султан АБДУЛ АЗИС.

БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

Букурещ. — Чювахми че въ Трансилваніѣ силни дѣждове паднали и голѣми наводненія станали, хора са издавили, на много мѣста стѣни и баири са съсипали та запрѣчили пѣтищата. Но тези злочестини нагледаха и нас и тука таквизи наводненія станаха, и таквизи *зарари* нж постигнаха што и най старитѣ хора не помнѣт да е ставало таквази щета по тѣзи мѣста. Много обществени зданія, моотови, черкви и до 500 частни домове са соринаха, и много хора са издавиха. На това отгърѣ стана и едно силно землетресеніе, което іоше повече смути и уплаши жителитѣ на града ни. Но не стига тѣзи страхове дѣто дѣйствуват на въображеніето на хора та, ами са подбедрили и много таквиз шарлатани Гърци и гърцофили та ходят да разпущат слухове из между народа че това било глѣвъ Божій, защото Князът некал да отнеме стижаніята на свѣтитѣ мѣста, да мѣни календаря и други таквиз пласкала. Дълга прѣпирня имахми вчера върху това съ един Грък фанатик, и аз му дадох да разбере че тѣзи нѣща сж явленія на природата и не можем да ги отдадем на суевѣрни причини, за наказаніе на хора, които ни най малко виновни не сж въ сичко що е станало. Ако можем да приписваме на тѣзи природни явленія нѣкаква цѣл, рекох аз, то най шем сполучи ако кажем че тѣзи дѣждове и наводненія станаха за да измѣят и да извлекѣт от тука сичкитѣ фанаріотски нечистоти. . . . (Ода илан, бу-да ялан !)

Търново. — Преди ви писах за тукашнитѣ коконски работи, по прѣди бѣх надраскал нѣщо и за владичкитѣ работи днес ще оставя на *рахат* и коконитѣ и коконянитѣ и ще ви пиша нѣщо за вашата гайдарска работа.

Ви са искайвате и са исплаквате че не ви плащат

за свиряята ви и неможите да си посрѣшните работата, като пріятел аз ва жала, за туй ще ти обада един *кяр* дѣто видѣх че има тука като за тебе. Ако знаеш да свиряш за уруки, и да гледаш на Гайдата на ручило-то за *касмет*, ошій си една нова кисія там в-Цариград (или купи на готово пѣкоя от грѣцкитѣ владици, тѣм сега твърдѣ не им трѣбат,) и ела тука съ тоз *мурафет* да събереш пари бѣсни. Тука хората, и особено женски-тѣ хора тѣй са полудѣли да си видят *касмента*, што не видят какво дават за това. Една за да си види чест та по скоро дала на мажя си гашитѣ на една врачка за врачкариня ѝ; друга дала два сахая на една циганка да ѝ врачува. Таквиз *келепири* много надат тука, и пѣкои мастори врачки и гледачки тука си направиха сумата, и намѣриха своят касмет като търсят хорскіят. За туй виж ти, та едобій Гайдата си съ пѣкоя вражариска сила и ела да печелиш пари. Съ тоз запаят ти не само от безбрадитѣ хора ще имаш доход ами и от брадати тѣ ще скубиш. Защото и тѣ не помалко от безбрадитѣ сж станали любопытни да си гледат касмета. Един от тѣх като не намѣрих въ цѣло Търново който да му гледа за *касмет*, бѣше ходил татак чак къдѣ Миндювскіят боаз да търси врачки да му гледат ще ли стане владига.

За уруки ако са учиш да свиряш гледай *саалам* да са научиш да ти са фаща свиряята, зашто тука комай сичкитѣ попови знаят да четѣт за уруки, ама на сѣкиго четвото не са фаща, и за туй не викат сѣкиго, ами който са с прочул че му са фаща четвото. А най много викат Тянка Санта че знай да чете *Патер-мони то* на спаки и гаси вѣглища на нов петак та запоява болнитѣ и оздравват.

Тука пак много са търси нѣкакваси *самодивска китка*, която я топели въ вода за цѣр. Често питат и кой знай да лѣе *коситро*; за туй ти трѣба да си притѣкниш от кѣм тѣзи работи и да са не боиш че съ този занаят ще останеш гладен въ Търново. Тука знаа аз едно врѣме имаше един Арбанасченин гледач Митакито то казваха, той бѣше терзія и неможаше да си избодѣ насѣщнія хлѣб, но стана гледач и *мирасчитѣ* му си дѣлиха хиляди подир смърта му. Имаше друга една долньомаханка *Кючюк-Каля* ѝж викаха, дѣто тя врачуваше и на Гръцкитѣ владици, освѣи като плати на мажя си борчи с-тоз занаят направи го и *сермаа-сайбія*. Друга една Къоравата Минка, прогледа и с-двѣтѣ очи от как зе да гледа на хората. И колко други има с-тоз занаят да са поминуват ! Виж ти да уловиш тоз занаят и аз та увѣрявам че като Грък владика ще са поминуваш и ти. Напусни вече тоз *саалам* Гайдарскія занаят. Той не храни кѣща. Сега вече гайдитѣ пари не струват, наши-тѣ хора са истъщиха, истъничиха са, ушитѣ им станаха деликатни и народни свирни, таквоз гайди, гѣдулки не

им са слушат; туй младитъ Европейски музика искат а старитъ им са прѣсвирило вече и нещѣт гайди. За доказателство на това чети приключението.

Марино-поле. (до Търново) В-наш то мило селце голѣмо чудо стана тѣз деніе. Със Владиково дозволеніе се вѣнчаха двѣ луди та млади че бѣлобради. Невѣстата бѣше млад еднѣ бабинкел на 60 вѣрбници, а зетѣт млада една старчетина на 65 лазарника. Той щеше да става нѣщо си калугер и вѣрѣвал са бѣше на един манастир, ама как са е случило, не знайми, та се сприказал еъ-дѣда владика и той му казал че калугерство то било усилено нѣщо, нашія Хаджи Пометко от Калугер стана — Зетко. Но колкото е чудна тѣзи сватба по духовнитъ съѣти на владиката и по вѣзраста на младоженцитъ, толкоз по забѣлжителна е по това дѣто стана без Гайди, без цигулки, и без много други таквиз церемоніи които правят по сватбитъ въ Търново. Булката се вѣнча без малакоф! Нѣщо ново за Търново. Булкитъ в-Търново са научени с-таквиз широки малака да отиват на вѣнчаваніе, щото да са не фацитъ съе зетя на според в-черковнитъ врата, ами да го остават на сподир, и да не може никак да стои близу до Булката ами хе далеч от нея, защото го не пуца малакова. Тѣзи сватба ще научи нашитъ иргени че за да можат да стоят близу до булката кога ги вѣнчават, и да не остават на вратата подир булката, трѣба да са женят като станат на 65 години младоженци.

Трѣвна. — „Граждане-тѣ са споразумѣха, учители са настанаха и училищата са отвориха; Дѣвическото училище са сподоби и то съ достоин и способен учител. Тѣй както са устройха и наредиха училищата сега, надѣми са да покажат добри успѣхи“.

Зафалыми на Трѣвненци за спогодяваніе-то им и радувами са за добрата наредѣ на училищата им. Дано от сега чорбаджійското кѣло да са не разсуква око-ло учебнитъ заведения,

Ески-Джумая. — „Бозаджи-башіята доктор-Гурлю, като обредѣ Дели-Орман да бѣга от Козлудженскія мюдюрин, защото го зел в-подозрѣніе и праведно негли, че е *атак* на уловени нѣкои харемзи, намѣри прибѣжище пак в-града ни, и зафана пак своя касапски и крѣвнишки занаят. Сега скоро той съ отровнитъ си цѣрове умори един млад момѣк на 22 год. син на един от добритъ наши граждани. Но в-нашій град прѣднитъ ни хора ината си гледат, таквиз работи кой ги дири?“

По слѣдствие на непрѣкъсванитъ тука *еддаалжи* между по първитъ граждане в-града ни неможе да са за-сѣди като хората учител. От 3-4 години насам има да сми промѣнили 10 даскали. Сега нѣ остави и Г-н Георгій А. Подир това нещастіе гражданетъ са събираха да пазарят Г-на Спиридона, тогози в-името на когото стават сякитъ даскалски кавги тука, сички го одобриха и

склониха да го пріемат, но той са отказа и отиде на Разград, и тѣй сега, кажи че сми без главен учител. “

Шюмен. — Въ 6-й брой на Гайдата нѣй като опровергавахми нѣкои съобщенія на одного от нашитъ дописници та защищавахми Шумненцитъ и учителитъ им, и похвлявахми наредбата училищна и ревност та на гражданитъ, нѣй и не мисляхме че ще доде вѣрме да си зедем прикаската назад, и да отдадеми право на дописника си. Нам не ни са фашаше вѣра като нѣм увѣряваше той че на Настрада-Ходжовата цигулка гласъ-т испослѣ ще са чуе, но ето чу ѣ са гласъ-т. Свѣдѣніята които съобщихми въ по прѣдній брой на Гайдата и подробноститъ, които испослѣ получихми, доказват жалостното състояніе въ което са намѣрват днес за днес цѣтушитъ и похвалитъ нѣкога си Шумненски училища. И това дѣто нѣм повече нискѣрбява е че както си научавами причината на този упадѣк на училищата става от хора, или по добрѣ да кажем от одного чѣлѣка, от когото са учакуваше най голѣмо присърце за поддържането и нацѣлваніето на учебнитъ заведения въ този град.

И сега нѣй ще си сторим чѣлѣщината да не наименоуваме това лице, но да го помолим само от страна на сичкій народ да прѣстане от тѣзи свои убійствени за просвѣщеніето начинанія и да не трупа на главата си клетвитъ на потомството че е станѣл причина на тѣхното невѣжество. Нѣй знайми неговитъ планове, но тѣ го неоправдават, и смѣло можем да му кажем че слѣдствіята им не ще бѣдѣт ни най мало полезни и спасителни за народа.

Най подир нѣй са обрашамі към другитъ родолюбиви граждане и училищни надзиратели и ги молим убѣдително да са неводят подир таквиз Егоисти и фантастици които бѣлиуват много, пак не струват нищо, ами да са земат да наредят училищата си и да ги управляват както и прѣди 4 год. ги управлявахъ, въ което вѣрме и училищата им бѣхъ придобили най славно и похвално име прѣд цѣлій Български свѣт.

Сопот. — Има нѣкои хора, (от които съм и аз) че им е много мъчно, като цѣла година вѣрме слушаха Гайдата да свири пофалби на разни градове и села по нашето забашено от Гърцитъ отечество, а за нашето славно селце не, ами „Село голѣмо“, ни за пет пари пофалба не му е просвирила до сега, вашата *Хатарджійска* Гайда. Да ви кажа, байно Гайдакторе, като Сопот село кога не похвалите ви, то на Гайдата ви, проста ѣ е работата. Че в-кое сми по долини нѣй от другите села и градове? да ли родолюбци немами, или чорбаджитъ ни сѣ *кесат*, или учителитъ ни са не достойни или коконитъ ни сѣ по долини от другитъ Български ко-кони, или сми въ модитъ окѣсѣли? Слава Богу! у нас малакови сѣ навѣдиха, и мантила са появиха и капелини изникнаха! У нас, *да* айно, сичко дал Господ, сичко има

каквото и по другитъ Български градове и села, и ако питаш на здраво и повече от еѣко друго мѣсто: на примѣр нашитъ родолюбци са намират не тук и тамъ, ами на върха на родолюбіето; нашитъ чорбаджии не сѣ благодарни само *чорба* да сѣрбат, тѣ и *яжнія* като намѣрят я охлупват; нашитъ кокоши не сѣ кокеяви към модитъ и... Но грѣх ви на душата, дѣто ви оставихте до сега тѣй непросвирени нашитъ *примущества и излъчности*. Да бѣше други иѣкой Гайдар сѣками, не би пропустил да са взмѣзне испод ручилото на Гайдата му таковоз сѣкровище, той би раскопал този заглѣхнал но богат за Гайдарски пѣсени рудник, а ви го не удостоихте ни на ручилското си списхождене. Но като бихте толкоз жестоки та не прострѣхте Гайдарското си благоволеніе към нашитъ достопохвални *качества* и не въсприехте сами да нагласите Гайдата си и да посвирите иѣкой нашенска пѣсен, а то бѣждѣте добри да ни иж заемите за малко врѣме за да си посвирим сами ній нашата си пѣсен. (Заповѣдайте подир 15 дена).

Самоков — Свето(из)горскіят Калугер който живѣе въ Самоковъ, прѣди неколко дена бѣ предумал четирисе души челоѣци да ги заведе на поклонене. От чтиресет те един като се свѣсти на заран та раская са за обричането си (види се на Калугера ракикта да е была препечена) то причина чи немал пари готови. Отишѣл та казал на калугера да го не има за поклонник, а той му се отговорил така: ако немаш пари готови, трѣбва сѣ фанз да земиш, или ризата от гърбо си да продадеш, че ако са откажеш от обѣщаніето си Св. Богородица ще та сокруши. Не е играчка работа! И така простодушниятъ Българин уплашен от тія думи, отишѣл та си продал сичката си стока от дукекат даже и халатитъ си зашто был *панукчия*, и едва събрал толкоз пари колкото са потрѣбни за Калугерско поклонене, и от святост, като послушал свѣтитъ на калугеро, тоя челоѣк, та се посвѣтил чак и дукекат му та почнал да чудодѣйствува; често които заминават по край него слушат да си цвѣрчи и тропа вжтрѣ ви. Мили братя виште таквѣ лѣскатели как упропаствуват миліят ни народец; а да прегледаме сметката на чтиресет те поклонници, чиними са всякой един от по две хиляда гроша по малко не е похарчел, като е така 40×80000 грошовци, то ест осемстотин лирички; колко години един добър учител можеха да обдѣржават Самоковци! А сега ни поклонницитъ по добри, ни въ кисите им пари, нито въ Самоков училища и учители каквито трѣба. Ами дѣ отидоха тѣз пари? — Попуститъ гори. Каква полза ще принесѣт? Нека ни кажат тѣзи които ни придумват на таквиз не истиннохристіански поклонения, ами полупогански обикновения. „Ици те прѣжде царство Божіе и вся вам приложатса“, казва Евангеліето. А Царството Божіе въ горитъ и пустинитъ ли е?

Шлъвен — „Колкото сми злочести от към учителитъ, толкоз по сми честити от към Владитѣт. Искани учители па не можем да ги задѣржим, не щѣми владитѣ па не можем да са освободим от тѣх. Ній са вече отчаями и принуждени сми да исповѣдами друго божество (?) И говорихми и писахми, и оплакахми и молихми са, пак нема отърване от този лош Български фанариотин, та кой може изказа или опиша, тежкитъ негови злоупотрѣбленія и мръснитъ му блудни дѣла и *маскараджии*. Ни вѣра има да са побои от Бога, ни очи има да са засрами от свето. Шо ищѣм повече, кога вече и въ черква, въ Божія дом той дерзнува да блядослови за своитѣ студодѣшїя. Като ще влѣзе въ черква въ срѣд женитъ кара да му намѣгат омотора, там са спира да си маже главата и брадата със ливан и прѣд женитъ да го глѣдат, и като си глади брадата приказва на попа да го чуват. „Какъвъ бѣх аз оиѣз година пѣсен и крѣсен, па сега виж какъвъ станѣх мършав, стопих са, изсушиха ма...“ Срам ма е, брате и това като ви пиша а камосичко да ти искажа. То не е ни за казване, ни за търпене! Да не сякато че народа нечувствува та за това търпи и мълчи. Мислѣте че сичко това от страх са търпи. Страшен челоѣк, брате, звѣр а не пастир, до толкоз е напашил народа, што двоица на едно ако са зберѣт страх ги е да поменѣт владишко име, и не знаѣт кѣдѣ вече да прибѣгнат за спасение. *Принуждавами са да мним праотеческата си въра за да са отървемъ от тѣзи грѣчки изедниши (!!!)*

Видин — Н. Прѣвосходителство Валіята пріе жалбата на народа против Владиката, да я прѣдстави на Правителството, но понеже негодование на народа против озлобленія на Владиката и на негова содружник и сотрудник, — фенерското онова блюдо въ името на когото са заключава и парис и ад, порасте, Н. Прѣв. Валіята за да запрѣвари вѣщеніето на народа да не би да послѣдува нѣщо неприятно за добръ разсѣди да удалечи от града ни Г-на Цанка и братова му зет Хаджи Цано, двамина от по първитъ наши граждани които отпрати на Лом: Научихми са послѣ че тѣзи двоицата наши граждани сѣ парахода ги дигнали от тамо за Цариград. Това ако и да оскѣрби народа, но го не обезсѣрчи въ праведнитъ му против владиката жалования. Ако питате тука са юише и радуват за това оскѣрбно приключене, защото са увѣрени че въ Цариград тѣ ще сполучат по лесно да прѣдставят народнитъ тѣгла и страдания от тѣзи, сичко двама въ града ни, Гърци съюзници, и да са оправдаят ако би Гърцитъ сѣ обыкновеннитъ си интриги поискали да ги оклеветят. Там има толкози Валии и Царски министри, които сѣ живѣли въ Бѣдин и знаѣт Цанка добръ както духъ-т му тѣй и услугитъ му към Правителството от толкози години на сам. И ній сми въ надѣжда че, това тѣй като стана, сега по лесно ще излѣзат на лице зло-

дѣянія на нашия фанариоти, и по скоро ще можем да са отървем от него.

От наша страна и ний насърчаваме нашите съотечественици во Видин въ надѣждитѣ им на правосудіето на Ц. Правителство. То е цѣла истинна че жалованіята им ще са земат во внимание и тѣ не трѣба да са боят, нито да са свѣдят от да ги прѣдставляват съ пълно до- вѣріе и искренност, като чеда прѣд баща. Прѣпорѣчваме им само да бѣдѣт внимателни, да се не увличат по да постѣпват по законно. Защото Ц. Правителство колкото е милостиво и послушно към тѣзи които по законен път му прѣдставят болкитѣ си; толкози е правосѣдно и строго против тѣзи, които съ незаконни постѣпки искат да за- явят своитѣ оплакванія и тѣи нарушават порадка на ра- ботитѣ и спокойствіето на народа.

Цариград. — Съ благодареніе извѣстяваме че на- шия съотечественник Архимандрит Похонин, който бѣше тежко на клеветен и са намираше затворен въ голѣмото заплѣ на Баба-Аліе, въ истязаніята които станаха за ра- ботата му показа са невинност та му и тѣи сега е сво- боден. Там дѣто бѣше той затворен затвориша сега дру- ги двамина наши съотечественици от Видин. Немами су- мѣніе че Ц. Правителство тѣи безпристрастно и право- сѣдно ще испита и ще познае и тѣхната невинност и ще ги освободи.

Гръцки работи.

Гръцкитѣ събрания рѣшиха вече Българскія въпрос и Гръцкитѣ вѣстници обнародваха свършеніето му. Съ 40 хил. гр. побчерквенія Гръцки вѣстник Визандис, като съ- общава рѣшеніето на послѣдното от 12 Юнія събрание, казва че това рѣшеніе са одобрило от събранието да го прѣдстави Негово Всесвятѣйшество на В. Порта. На на- шитѣ читатели е познато вече това рѣшеніе и ний нѣма да са простираме да го излагаме по тѣхно му. Дѣлжни са считаеми само да опровергаеми лѣжливитѣ увѣренія на тѣзи Гръцки Вѣстници, които дерзнаха да кажат че това изложение са одобрило от сичкитѣ членове на събрание- то. Това увѣреніе от тѣхна страна не е освѣи циганска шашарма тѣи правят само Циганитѣ кога са откраднали нѣщо, че искат да шашардисат да ги не подират. Ни един от Българскитѣ членове духовни и мирски които са намѣриха на това събрание не е одобрил това при- страстно и едностранчево изложение, но сички единоду- шно го отфърлиха, а освѣи това, както са научаваме и протестираат са срѣшу него. Протестираме са и ний от тѣхна страна срѣшу Вѣстникитѣ, които си позволяват да обнародват таквиз лѣжи.

„ — Еврейнѣ-т като непадне и засипомашѣ, той са улава да прѣбраща ветитѣ тефтери, казва пословицата. Гръцката Патріархія, като са намѣри в-едно таквози по- ложеніе удари да търси забравени дългове. На много

мѣста тука в-Цариград има таквизи води а а з м и на- ричани, които са славят съ цѣлебна сила, и които спо- ред стеченіето на тѣзи които прибѣгват до тѣх сѣ един извор на доходи. Тѣзи доходи до сега ги събираха мѣ- стнитѣ общини или махалитѣ въ които сѣ са случили да са намѣрват тѣзи Аязми. Подир Балаклійската е и аяз- мата на Влахерна, която са намѣрваше под надзираието на Кожухарскія Еснаф тука въ Цариград. Патріархіята за да освои тѣзи доходи, под прѣдлог че таквизи чер- ковни нѣща трѣба да сѣ под нейно управленіе, прѣди 4-5 мѣсеци между другитѣ тури рѣжа и на Влахерн- ската аязма. Настани от своя страна ефимери Епитропи, кандилари, и тя прибираше доходитѣ. Кюркчійскія еснаф, когото от най напѣд бѣха убѣдили да устѣпи това на Патріархіята, като виждва че доходитѣ пропадват без никаква полза, събирит са изонзи ден нѣкоп стотина 150 души съ по пѣрвитѣ от Еснафа, отиват тамо, испѣж- дат Ефимеріята, Епитропитѣ, кандиларитѣ и евтакситѣ Патріаршески и земат пак под свое управленіе това мѣсто и приходитѣ му. Този Кожухарскій Еснаф не е Български но черковнитѣ правдини на един Гръцки Ес- наф му са по мили и по свидни от колкото сѣ мили и свидни на Българн-тѣ черковнитѣ им правдини.

Сцена изъ домашни ятѣ жи- вотѣ на наши-те чор- баджии.

Михалаки, Пловдив. чорбаджі. Стоянтѣ, братѣ Петковѣ. Иванѣ, слуга. Никола, Писар Михалаков, Петко, селаченинтѣ. Ралука, жена Михалакова.

Явление I.

Михалаки сѣди утренѣ-та рано на миндерѣжа-тѣ държи въ рѣката си чаша съ горчиво кафе; на главата му чафутска шапка гджелик; учкурѣ-тѣ му виси; безѣ поіесть.

Михалаки. (сам говори полека). Зашо да исправя човѣк кривите краставици, сички-ятѣ свят не щешѣ да исправитѣ, ня! Ходи по конаците цял ден, като копей; вряскай, крискай съ селаченіето а пари не излизат. Го- споди! Минаха старите временца, тугава и света Бо- городица помагаше, а сега сякой селаченинтѣ вдигналь пусатѣ си високо. „Неща да та знаа, “казва, азѣ сами ща ида при пашата. (Вика.)

Иван-и-е!

Иванѣ. Чу-я-я-я! (Влиза). Шо чорбаджи?

Михалаки. Кажі Марии да даде още іедно сладко, а ти направи още іедно кафе, ама да іе каймаклиа.

Иван. Чуя чорбадж. (излиза).

Михалаки. (Вика) Иван-е-е-е.

Иванъ. Чуя-я! (Влиза) заповядай чорбаджи.

Михалаки. Напълни чубукат.

Иванъ (Пжлни лулата съ дъсната ржка, съ лъвата джржи кисилата а съ брадата поджржел чабукатъ) Днеска щещъ идещъ на конака чорбаджи?

Михалаки. Ща. Ти да истимаришъ конякъ и тури му новото седло.

(Иванъ излиза) е, е, е! Да вида днеска що ща да спечѣла. . . . Ишала! щж докача някуй селаченинъ и ша му отраса перето да му не тѣпнатъ.....

Да видимъ, да видимъ.... Мжчен занаятъ това чорбаджеджкаты, ако да не бѣха живяле на тоя святъ слѣпи-те Блжгаре-селачене, отгладѣ щехме да изирем. . . Господ е милостивъ, той види какъ са мжча да прехрана кжщата си. (Кжрсти са) Господи, Боже нашъ! Панагица му! Агиѣ Спиридоне, помогни ми, ты и сами бѣше търговецъ и знаѣшъ какъ са печелат парите, прати ми някуй селаченинъ; коконата фустанъ иска, дѣцата ѣдно друго. . . . (Марія влиза).

Явление II.

Мария. Чорбаджи, заповядай сладко.

Михалаки. (Бде ѣдна лжжица и рие вода) Кжкво ѣе това сладко Марй? М.....це, донесла ми си кисело сладко! . . . Яшъ и вишъ, — вашите язици не разбиратъ... Коконата спи?

Мария. Спи чорбаджи. (шушине). Тебе преди двайсет и петъ години съ сладко та хранеше майка ти. Ако да не са клетите селачене, които като слѣпи ти са вовиратъ въ ржцете, ти щещъ да вржтиш мотиката по лозето, щото да продавашъ оцетъ на бѣли гашти и да подпывашъ: „пенде хронусъ перпатуса ста вуна, ия на евро пенде парадесъ“. И Господъ не знае що прави: направилъ та ѣе за оцетаръ, па са попишманилъ и та направилъ за чорбаджия. Колцина Блжгарци проклинатъ твоята орисница, дето та ѣе изтжтрала из Станимжшката помия, облякла та ѣе во френски дрехи, турила ти ѣе фесъ и пратилата ѣе вв Филибе да оправяшъ кривите краставици. Ехъ! Блжгаре-тѣ криви, прави, зли, добри; хондрокефали или като тебе шилопанака, ама ти безъ тяхъ и за въ лозето не щеще да чинишъ пари. Ще дойде и твоейто време, стара маймуно! И тебе ще да чукне зло на вратата. (Излиза).

Явление III.

Петко. (Влиза.) Добро утро, Чорбаджи!

Михалаки. Кой иде?

Петко. Ето аз, Чорбаджи!

Михалаки. Кой си ти? Откъда си?

Петко. Аз сам Петко от Дъбене, Чорбаджи!

Михалаки. Що искаш и защо си дошел?

Петко. Аз сам дошал, Чорбаджи, да ти са по мола филан да ми видишъ маслахато.

Михалаки. (Сжрдито) Защо? Казвай?.....

Петко. Аз имам, да ти кажа Чорбаджи, имам една работица и за това сам дошал при ваша милос.....

Михалаки. Работа, работа!..... Кжква работа?

Петко. Работа, Чорбаджи! Видиш ли ваша милос, на кжква работа..... Не сжрди са ваша милос; (бжрка съ поѣса-т си, изважда кися и брои пари на ржката си.) На ти, Чорбаджи, петстотин гроша за домашен арахлжк.

Михалаки. (Весело.) Замини та сѣдни.

Петко. Аз ща посгуя, Чорбаджи!

Михалаки. Кжква ѣе твой-та работа? Казвай?

(Сѣдни.)

ПѢСЕНЬ

За Липи-Епархійцы ты и Чорба-Еджійцы-ты,

Нѣкъ запѣя и азъ една пѣсен

Нѣ как? съ ритмъ ли или съ бѣд-стих?

Вторый начинъ е доста лесенъ

А пръвый е гладкъ още и тихъ.

Нѣ ето мя отстраненъ от цѣлтъ си

Ще пѣжъ ли или постъ щж станж аз?

Да мыслижъ какъ да права пѣсень-тж си

Ако пишахъ шяхъ да ѣмъ свръшж до тозъ часъ.

Сега нѣка пишж та както тя стане.

Нѣ вы може да сте-въ петръпѣнѣ

Да пѣя; нѣ (хатжр да не ви остане)

Стойте: Да ся махнжтъ (ето ви лѣнѣ).

Да ся махнжтъ, казвамъ азъ, за всегда

Фанаріотскыты владыцы от насъ

Кои сж причица на вся бѣдъ

Тія прѣстѣпници на Божій гласъ.

Гонителѣ на бѣлгарското ученіе

И на всичкыты другы добрины

От които на Султаяово здравіе

Трѣбаше да ся наслаждавамы ны?

За това трѣба да ги отблѣсвамы

Съ задружны силы и с' много трудове

Грькѣ былъ Българинъ, да не гядамы

Стига катъ е Караказанско мекере.

Стига само да има Грькый инатъ

Стига да е ялъ Грькж попарж.

Стига да е подъ Грькы Патріархатъ.

И да гяда се за в' джобъ да бара.

Тыя всичкы добрины като ги има

Единъ дяло владыка; извънъ вратата,

(Нъ стиховата станѣ таз поема;
По полѣчка станѣ-ше и опашята).
Нъ не стига само да страним
Ог безсѣвѣстны-т' Лапий-Епархіицы,
Но и отъ подлизуркы-ты имъ,
Мекерета-та, чорба-Ѣджійцы.
Нъ прошка! аз не казвамъ за вси-ты
Има по между тѣх още и добры
Въ Гайдѣ-тѣ вы ще видитѣ
Че тя хвал' одного, безъ да го кори.
Ако вси, заключава тѣ, стрѣбины
Сѣ като нашійтъ дяда Лука
То всѣкы-ты Патріаршескы роднини
Ще спятъ спокойно на боклука.
Ето свръшвамъ сега моето пѣніе
Искренныйтъ ми тоя съвѣтъ
Нъ имато (с' ваше изволеніе)
С' три буквы ще го скрийъ задъ плѣтъ.
А вы мыслите ли да го угадите? — не, хичъ

Малѣкъ Свирчо :

И. Е. Г — ичъ.

(По земѣж-тѣх слѣдъ сътвореніе-то на міра.)

Приказки.

Малкитѣ вълчета и майка им. — Въ Америка има единъ обычай, за поощреніе къмъ истребваніето на дивитѣ и вредителнитѣ звѣрове, да даватъ една опредѣлена награда отъ Правителството на тогоз, който имъ прѣдстави главата и ушитѣ на единъ какъвъ да е звѣръ що е убил. Нѣкойси седелин бил нагадил да лови нѣйдѣ си малки вълчета, които като убивал занасял главитѣ и ушитѣ имъ на правителството и тѣй 4 год. нарѣдъ си зималъ опредѣленната за това награда. На 4-та година му направили това забѣлѣжаніе: защо не гледаш да истребишъ майкитѣ на тѣзи вълчета които токо носишъ сѣка година? Хах, рекълъ селянина, че аз не съмъ толкозъ безуменъ да направя това. Като затрѣя майкитѣ отъ дѣще земамъ малки да ги нося тука и да земамъ наградата си?

Недостойния слуга. — Нѣкой си голѣмецъ челѣкъ имаше мнозина слуги, и на одного плащаше мѣсечина 20 гр. на другого 30, на другого 50, а на други 100; Единъ денъ нѣкой си отъ тѣх, който земаше 20 гр. на мѣсяцъ, и излѣзва прѣдъ Господаря си, та му са оплаква, защо другитѣ слуги да зематъ по 30, по 50 и по 100 гроша на мѣсецъ, а нему само 20 гр. да даватъ. На това отгорѣ той са молеше на Господаря си да му въздаде нѣщо. Господарѣтъ му казва „иди си сега, бѣди спокоенъ и кога му дойде врѣмето, азъ щѣ ти възвыша заплатата;“ Слугата си отиде благодаренъ отъ вричаніето на господаря си, и очакваше да му са възвыши заплатата.

Слѣдъ нѣколко дена дожда нѣкой гемія на пристани-

щето, и Господарѣтъ виква тогози слуга, който бѣше му са оплаквалъ че му была малка мѣсечната плата, и му казва: „иди да видишъ каква е тѣзи гемія дѣто е сега дошла.“ Слугата отхажда та питеа гимиджигѣ, „каква е тая гемія“, и казватъ му че била „Френска гемія“. И той безъ да попита за друго повече враща са и казва на Господаря си: „геміята е Френска;“ Ами съ какво е на-товарена? отъ дѣще иде? и кой е капитанина и? го по-пита Господаря му: „не са научихъ за туй“, отговори слугата, защото сал за туй питахъ и разбрахъ че геміята е Френска. Тогазъ господаря му повика одного отъ слугитѣ на които плащаше по 50 гр. мѣсечина, и му каза: „иди да видишъ каква е тѣзи гемія дѣто е дошла.“ Втория слуга отива та са научва и са враща? Господарѣтъ виква тогазъ и първия слуга та прѣдъ него попитва втория: „Каква гемія е тая?“ а той му отговаря: „Геміята е Френска, иде отъ Марсидія, носи манифактура, капитанина са казва е д-ка-к, дошла е за 15 дена, като теглила по морето много, тука ще постои нѣколко дена и отъ тукъ ще иде за Измир.“ Подиръ туй извѣстіе, Господарѣтъ са обраща къмъ тогози слуга, който бѣше му са оплаквалъ че му е малко заплатата и му казва: „Видишъ ли защо давамъ на тогозъ 50 гр. мѣсечина а на тебе 20? стани мѣ ти такъвъ единъ достоинъ слуга, за да давамъ и на тебе 50 и 100 гр. мѣсечна плата.“

Женското сърце. — Младъ единъ момѣкъ имаше една стара майка, която сѣкъ денъ го заставаше и му казваше, „нема да ти стора хала мѣкото дѣто съмъ та кърмила, ако ма не земешъ на грѣбъ да ма занесешъ на едикое си мѣсто на поклоненіе прѣди да умрѣ.“ Момѣка сякога заставанъ отъ майка си, рѣшава са единъ денъ, зема я на грѣбъ, и ѣжъ заносеше тамъ дѣто искаше тя.

На пѣтя грѣща го единъ неговъ пріятелъ и го попитва, „що е тѣзи бабичка? и какъ ѣжъ заносашъ?“ — „Майка ми е“, казва момѣка, — „що ѣжъ не оженишъ“, му казва пріятеля му, „ами си ѣжъ дигнахъ да ѣжъ носишъ на грѣбъ?“ Бабата като чу тѣзи за женяніе дума, казва на сина си: „Синко, слушай това което та совѣтува по голѣмѣтъ отъ тебе, и никога нема да зѣжрашъ.“

Единъ съвѣтъ. — Четъ Гайда и не плащай и ти ще имашъ двѣ задоволствія, едно ще слушашъ свирня бадичава, и друго ще видишъ какъво нѣщо е туй: самси свиря самси плаща.

Обявленіе — Дошелъ е отъ Индіѣ единъ търговецъ да купува отъ България народност, родолюбие, ревностъ за ученіе, успѣхи училищни и други такъви общеползны работи, най-скѣпо купува българското съгласіе. Умоляватъ са нашитѣ съотечественници, които сѣ прѣятѣли на такъви стоки, да са обалятъ, и нѣй са обѣща-вами да имъ направимъ пазарлъка безъ да имъ земимъ ни една пара меситѣ.

Извѣстие. — Горепоменутиѣ търговец иска да купи тѣзи родолюбци които от родолюбие не си плащат спомоществованіята на Гайдата, да ги занесе въ Индіѣ за примѣръ на тамкашнитѣ родолюбци.

Кой по стар. — Нѣкой си млад момъкъ поиска веднѣж прѣд любовницата си да са погаври над един по прѣминѣлъ мѣж, който се намѣрвал тамо. И тѣй попытал го: „на колко си години дѣдо? трѣба да сте много дрѣт вече“! — „На колко години съм дѣдовата не поминѣ“ рекъл мѣжът, „и много ли съм стар не знам, ама знам че на 20 години магарче е по дѣрто от на 50 години старче.“

КАЛЕНДАРЪТ НА ГАЙДАТА.

КАКВО ИМА ДА СТАВА ТѢЗ ГОДИНА.

Тѣз година, много работи ще си останат тѣй както сѣ биле, или ще стават пак както са ставали и до сега. Може да са случат нѣкои работи и на опаки да станат, ама мѣсто не ще фанѣт.

Въ Фенер ще играят на *пилпилак* и на *ачин ачин капучо*, а въ България на *ююмишка* и на *слѣпа баба*.

Тѣз година на Сватба-панаирѣ нѣма да стане твърдѣ *алжии вериш*. Г-н Любавчо надали ще и дѣгения си да отваря; Златан *Ююмджията* ще седне на негова *дѣгени* да прави *сарафлжии*. Ще има много мюшерѣи за женска стока със мирас.

Безкористна любов от мѣжѣ тѣ, и *вѣрна любов* от женитѣ не ще са намѣрва нити един драм на тоз панаир.

Много жени и тѣз година не ще им са рачи да осявѣват, много дѣртѣли щателно ще кѣтат миналата година и ще ги е яд на календаритѣ зашто убавдат годинитѣ по право.

Нѣкои жени ще са уловят да вършат мѣжки работи, ще са мѣсят въ политически расправи, ще пушат цигари, ще носят капели, ще вѣдят конѣ, че ще си намѣрят и таквиз дѣто да искат и мѣжіете си да вѣдят.

Тѣз година много дяволи ще вѣдѣт бой, зашто ще ги наддукавнуват женитѣ.

Драскатели да драцят книги ще има, но писатели и тѣз година я има я не. Читателитѣ ще бѣдат *кесат*. Книгопродавцитѣ ще бѣдѣт по много от книго-купцитѣ. Българскитѣ Вѣстници ще страдат от верем, и ще доживѣят ли до друга година не са знае; колкото за Гайдата ако и сѣ спуска мѣха, ще го закѣрпи и пак ще свири.

Календарѣжии ще има сума, и за много работи ще искат да са покажат пророци, но от мене по *саалам* пророк ни един не ще излѣзе.

Владицитѣ, (грѣцкитѣ владѣици) как ще са минат тѣз година, не го намѣрихми нѣидѣ писано по звѣздитѣ, но на приумица можем да кажем, че ако не стане добрѣ за народа, не ще, бѣде добрѣ и за тѣх.

Тѣз година брадитѣ ще поестѣвѣят и ще са умложат и работата може до там да доди, што на берберитѣ ще остане това само сами-себеси или един други да са брѣнѣт и да са стрѣгѣт.

(Какво юще има да става други пакт ще кажем.)

КЪМ СЛАВЕЯ.

Кат' на хѣлмѣт сѣях високий
Слушах славей твоя гласъ,
Дор и въ своя стѣнь дълбокий
Тебъ сѣнувах час по часъ:
Ту пишеше, като свирка;
Ту чуптеше: чуп, чуп, чуп.
Ту над близката могила —
Със крила си туп, туп, туп,
Но неможах аз да станѣ
От обграбки на Цвѣтанѣ
Да са мѣжъ да та хванѣ:
Опоен от розин цвѣт
Бѣх прѣхласнѣх въ другѣ свѣт,
Струваше ся че царувам,
И Росалки-тѣ цалувам;
Въ пѣсен тѣ ти засладѣх
Въ любовь тѣ им опоемъ,
Сичко бѣше рай за менъ.

Ама то са веке минѣ,
Минѣ тѣз прѣятна нощъ;
То не бѣше тѣз година;
Тоз живот не бѣше юш!
Днес та моля сладкопойче,
Ако бы слѣд мойтѣ смѣртъ,
Ни момченце, ни дѣвойче,
Ни роднина млад, ни дѣртъ,
Да не дойдѣт да ма плачатъ,
Ты бари дойди запѣй;
Тѣ като ма не потачатъ
Ты бари ма пожалѣй.
Ты със твоейто сладкопѣне,
Като кацнеш над мой гробъ,
Да покажеш съ умилѣне....
Че не съм был аз робъ
На Росалки, ни на Цвѣтѣ.
Нето на богата Златѣ
Най съм бил *злочест-пѣсникъ*
И *Боляков ученикъ*.

ОТ ВѢСТНИКА ЗА ЖЕНИТѢ.

Туй което най много състрашава една жена е мисълта за остарѣванѣе то и; и без друго по малко би скѣрбила за туй тя, ако да са поевяваха брѣжкитѣ на сѣко друго мѣсто, само на челото да не бѣха.